

ABSTRAKT

Cílem práce je postihnout hlavní funkci metafikčního vyprávěcího postupu ve dvou povídkách Miguela de Cervantese – *Podvodný sňatek* a *Rozhovor Scipiona a Berganzy*. Text se nejprve zaměřuje na kompozici obou povídek, podrobně jsou analyzované zejména jejich vyprávěcí roviny. Další část práce tvoří rozbor literárních aluzí, které jsou vzhledem k žánru, jazyku nebo stylu povídek relevantní pro interpretaci metafikčního vyprávění ve vztahu k období nadcházejícího baroka. Narativní struktura povídek je dále konfrontována s Cervantesovým románem *Don Quijote*, který je založený na principu stejné vyprávěcí strategie jako povídky. Autorka dochází k závěru, že primární funkcí Cervantesova metafikčního vyprávění je možnost interpretace otázky pravdy vzhledem k baroknímu literárnímu smýšlení 17. století ve Španělsku. Práce je přínosná zejména v představení podrobného narativního schématu povídek, které chybí ve většině teoretických prací, jež se kompozicí *Příkladných novel* zabývají.

Klíčová slova: Miguel de Cervantes, Rozhovor Scipiona a Berganzy, El coloquio de los perros, Podvodný sňatek, El casamiento egañoso, metafikce, intertextualita, věrohodnost, narativní strategie.